

De draak met de blauwe schub

DE DRAAK MET DE BLAUWE SCHUB

JENTE OTTENBURGHS

Beefcake Publishing

2019

Het regende. Charlie slenterde door de neerkletterende regen-druppels. Nog een paar straten tot zijn bestemming, het huis van John en Stella. Het was al het vijfde koppel dat hij deze week bezocht. De eerste twee bezoeken waren nog spannend geweest, maar nu begon de routine erin te sluipen. Bovendien leverden de gesprekken niets op. Diep vanbinnen wist hij het al, maar hij wilde de harde waarheid nog niet aanvaarden: hij zat op een dood spoor. Met een diepe zucht liep hij de hoek om en zag het huis vaag door het regengordijn. Een statige voordeur was net zichtbaar. Links van de deur scheen het licht van een gloeilamp naar buiten. Het zag er uitnodigend uit. Warm en vooral droog. Dat was de indruk die de buitenkant gaf, maar Charlie wist dat de sfeer in het huis koud en verdrietig zou zijn. John en Stella verloren drie dagen geleden hun zesjarige dochter, Julia. 's Morgens vertrok ze goedgezind naar school – het meisje ging er met plezier naartoe – met een geel jurkje, een rood haarbandje, zwarte schoentjes en een blauwe rugzak. 's Avonds kwam Julia niet thuis. John wandelde naar de school. In het bos vond hij het rode haarbandje, de blauwe rugzak en een zwart schoentje. Geen spoor van zijn dochter. Of van de dader.

Zo ging het altijd. Het kind spoorloos verdwenen. En de dader liet geen enkele aanwijzing achter. Geen vingerafdruk. Geen haartje. Geen voetafdruk. Niets. Als een geest. Er was natuurlijk dat ene geval. Slechts een keer vond Charlie een mogelijke aanwijzing. In de drassige modder viel zijn oog op een schittering. Het bleek een zilveren muntstuk te zijn. Het meest gebruikte betaalmiddel op de planeet Hodra. Een hopeloze aanwijzing.

In gedachten verzonken bereikte Charlie de voordeur en klopte afwezig aan. Hij staaarde de donkere straat in. Enkele seconden later klikte een sleutel in het slot en zwaaide de deur zacht kraakend open. In het deurgat stond een kleine vrouw met zwart sluik haar in een vormloze jurk. Haar betraande ogen namen de detec-

tive snel op en een korte knik nodigde hem uit om binnen te treden. Charlie deed zijn natgerengende jas uit en hing die zorgvuldig over een elegante houten kapstok naast de voordeur. Zonder een woord te zeggen ging de vrouw hem voor naar de woonkamer waar haar man in een oude sofa de krant las. Hij legde de krant – Het Belang van Hodra – rustig naast zich neer. Hij boog zich langzaam voorover en knikte bijna onzichtbaar van zijn gast naar een stoel tegenover de sofa. Ik hoop dat ze in dit huis niet enkel communiceren met knikjes, dacht Charlie. Dan zou het wel eens een lange avond kunnen worden. Het binnenpretje uitte zich in een nauwelijks merkbare glimlach op zijn harde gezicht. Maar zodra hij op de stoel zat, vormden zijn lippen alweer een strakke lijn.

Charlie kuchte zachtjes, haalde een klein notitieboekje uit zijn linkerbroekzak en mompelde: ‘Laten we maar beginnen. Dan kunnen jullie snel naar bed.’ De man keek Charlie met een lege blik aan. ‘Waarom zou ik snel naar bed willen? Ik doe al twee nachten geen oog dicht.’

2

Zoals verwacht leverde het gesprek met John en Stella niets op. Charlie nam afscheid van het koppel en werd door John naar buiten begeleid. Met een luide klik viel de deur achter Charlie in het slot. Het regende niet meer, maar af en toe kletterden er enkele druppels op de straatstenen. Begeleid door deze druppelende symfonie wandelde Charlie ontgoocheld door het stille centrum van Hodra City.

Hij haalde de huissleutels uit zijn jaszak toen zijn tele-horloge plots trilde en een luchtig deuntje liet horen. Wie belde er nu op dit uur? Met de sleutels spelend, keek hij naar het flikkerende scherm waarop de foto van commissaris Belder stond. Charlie

stak de sleutel in het sleutelgat en activeerde zijn tele-horloge. Meteen ontvouwde zich een hologram van de commissaris uit het horloge. Zelfs op een holografisch beeld van nog geen twintig centimeter hoog kwam de rondbuikige man indrukwekkend over. ‘Ja, commissaris. Wat kan ik voor u betekenen?’ zei Charlie afwezig.

‘Goedenacht, Charles. Laat meteen alles vallen en rep je naar de Doornstraat. Er is weer een kind verdwenen! En dit keer hebben de ouders wat gezien!’

Charlie wilde antwoorden, maar het hologram van zijn baas was al verdwenen. Hij haalde zijn schouders op, trok de sleutel uit het sleutelgat en rende richting Doornstraat. Als commissaris Belder – normaal gezien de koelste kikker van het politiekorps – zo kort en enthousiast reageerde, was er zeker iets aan de hand. Geen tijd te verliezen dus.

3

Charlie liep soepel de Doornstraat in. Bij huisnummer 6 stond een colonne politiewagens, de straat verlichtend met blauwe en rode flitsen. Enkele agenten namen foto’s van de omgeving. Op het gazon zag Charlie commissaris Belder staan. Zijn kale hoofd weerkaatste de zwaailichten van de politiewagens. Hij praatte geanimeerd met een jonge agent totdat hij Charlie zag. Meteen zwaaide hij uitnodigend naar Charlie, die rustig naar de plaats delict wandelde.

‘Zo, Charles,’ zei Belder toen hij hem de hand schudde. ‘Het lijkt erop dat we eindelijk een doorbraak hebben in de zaak van de vermiste kinderen.’

‘Ik ben nieuwsgierig,’ mompelde Charlie. ‘Ik heb al een dozijn ouders bezocht. Bij elk bezoek stap ik hoopvol het huis binnen

om later zonder enige aanwijzing naar huis te wandelen. Waarom denkt u dat het deze keer anders is?’

‘Mag ik het zeggen, commissaris?’ De jonge agent trappelde ongeduldig ter plaatse. Alsof hij dringend naar het toilet moest.

De commissaris grinnikte zachtjes en klopte de jonge agent – waarschijnlijk een stagiair, dacht Charlie – op de rug. ‘Ga je gang, Freddie. Ik wil de reactie van Charles voor geen geld ter wereld missen.’

Charlie keek van de commissaris naar stagiair Freddie. Die laatste kon zijn enthousiasme moeilijk onder controle houden en stond nu bijna op en neer te springen van de spanning. Hij gooide zijn armen in de lucht alsof hij het ging uitschreeuwen, maar fluisterde zachtjes in Charlies oor: ‘Het is een draak, Charles. Een draak. De kinderen worden ontvoerd door een draak. Wie had dat kunnen denken?’

Tot groot jolijt van Belder hapte Charlie zichtbaar naar adem. ‘Een draak? Maar dat is onmogelijk. Waarom zou een draak een mensenkind ontvoeren? En daarbij, mensen en draken leven al eeuwen vredig naast elkaar. Sinds de Gouden Oorlog is er geen enkel conflict tussen mensen en draken geweest.’

‘Een verrassende doorbraak in de zaak,’ zei Belder. ‘Deze informatie had ook ik niet zien aankomen. En het roept inderdaad een hele hoop nieuwe vragen op. Daarom wil ik dat jij deze zaak tot op het bot uitzoekt.’

Vervolgens keek hij Charlie en Freddie samenzweerderig aan. ‘En deze informatie mag niet bij de pers terechtkomen. Stel je eens voor wat er gebeurt als bekend raakt dat een draak mensenkinderen ontvoert.’

Langzaam opende Charlie de deur van Doornstraat 6. De commissaris had hem als enige toestemming gegeven het huis te betreden om met de ouders te praten. Terwijl hij door de gang wandelde, zijn voetstappen echoënd door de lege kamer, hoorde hij gefluister uit de volgende kamer. De deur stond op een kier waardoor Charlie een jonge vrouw druk heen en weer zag wandelen. Ze schudde zachtjes haar hoofd en mompelde voortdurend: ‘Een draak. Een draak. Een draak.’ Haar blauwe ogen gefixeerd op de vloer, terwijl haar blonde haren zachtjes heen en weer zwaaiden.

‘Ze ijsbeert daar zo al een tijdje door de kamer.’ Een stem deed Charlie opschrikken. Bleek weggetrokken draaide de detective zich om. Achter hem stond een breedgeschouderde man met kortgeschoren haar en een stoppelbaard. Hij stak langzaam zijn hand uit naar Charlie. ‘Ik ben Max. Jij moet detective Charlie Kuijpers zijn.’

‘Ja, dat ben ik,’ antwoordde Charlie, nog lichtjes nahijgend.

‘Kom maar mee naar de woonkamer. Daar kunnen we rustig praten over het... euh... voorval zonder mijn vrouw lastig te vallen.’

Charlie volgde Max naar de woonkamer. Voor zo’n brede, sterke man liep Max erg lichtvoetig. Daarom had Charlie hem waarschijnlijk niet horen aankomen terwijl hij naar diens vrouw stond te kijken.

De woonkamer was klein, maar gezellig ingericht. Aan de muur hingen talloze foto’s van het gelukkige gezin. Het zootje, dat recent door een draak ontvoerd was, lachte Charlie vanop enkele foto’s vrolijk toe.

‘Dat is Alexander,’ zei Max, die zag dat Charlie de foto’s belangstellend bekeek.

Leuk kereltje, dacht Charlie. Goudblonde krullen en krachtige blauwe ogen, net als zijn moeder. Terwijl Charlie zijn blik over de foto's liet glijden, ging Max verder.

'Hij verdween enkele uren geleden. Net na het avondeten. Hij was buiten aan het ravotten. Plots hoorde ik hem luid schreeuwen. Maria, die de vaat aan het doen was, liet alles vallen. Samen renden we naar buiten. Het laatste wat we zagen, was een reusachtige draak die tussen de kruinen van de bomen verdween. Alexander bungelde in een klauw. Hij slingerde levenloos heen en weer. Ik vermoed – ik hoop – dat hij slechts bewusteloos was.'

Op dat moment brak de stem van Max. Tranen rolden langzaam over zijn wangen. Hij keek Charlie smekend aan. 'U moet ons helpen. Als u die draak vindt, dan hebben we onze Alexander terug.'

'Natuurlijk zal ik alles doen wat ik kan om die draak op te sporen en alle kinderen, onder wie Alexander, terug met hun ouders te herenigen. Het feit dat jullie een draak gezien hebben, is een belangrijke stap vooruit in het onderzoek. Tot nu toe hadden we geen flauw idee wie of wat deze kinderen ontvoerde.' Charlie wandelde naar het raam, draaide zich om en vervolgde: 'Er vliegen echter minstens twee miljard draken rond op deze planeet. Beduidend minder dan de tien miljard mensen, maar het blijft zoeken naar een speld in een hooiberg. Heeft u wat meer informatie over de dader? Afmetingen? Kleur?'

Max leunde met zijn ellebogen op een groene sofa en liet zijn hoofd op zijn handen rusten. 'Het ging allemaal zo snel. De grootte van de draak kon ik niet inschatten, maar het was sowieso een volwassen exemplaar.' Hij wreef zachtjes met zijn linkerhand door zijn korte haren. Na een korte overpeinzing kwam hij plots overeind. 'Een blauwe schub! Voordat de draak in het bladerdek verdween, kon ik een glimp opvangen van een blauwe schub. Ongeveer ter hoogte van waar de staart begint. Het licht van de straatlantaarns reflecteerde duidelijk op die plek.'

‘Dit zou wel eens een cruciale aanwijzing kunnen zijn,’ zei Charlie terwijl hij alles neerpende in zijn notitieboekje. ‘Normaal gezien zijn draken monochromatisch, dat wil zeggen dat ze slechts een kleur hebben. Draken met meerdere kleuren, of enkele anders gekleurde schubben zijn zeldzaam. Vergelijkbaar met albino’s.

‘Albino’s?’ Max keek de detective vragend aan.

‘Dieren zonder kleurpigmenten in haar of huid. Denk maar aan witte ratten met rode oogjes. Hoe dan ook, ik start meteen een zoektocht naar een draak met een blauwe schub. Er zijn echter enkele problemen.’

‘En die zijn?’

‘Normaal gezien wordt er een opsporingsbericht uitgezonden op de planeetwijde omroep. Dit kan nu niet. Stel je voor dat bekend raakt dat een draak mensenkinderen ontvoert. Dan zitten we meteen terug in de Gouden Oorlog. En daarnaast zijn draken verschrikkelijk ijdel.’

‘Wat heeft dat met deze zaak te maken?’

‘Een kleurafwijking, zoals een blauwe schub, wordt gezien als een misvorming. Draken doen er alles aan om er zo perfect mogelijk uit te zien. In dit geval betekent dat het inkleuren van die blauwe schub. Dat maakt de zoektocht naar de dader nog moeilijker.’

‘Dat snap ik. U moet dus met de hulp van enkele collega’s op zoek naar een draak met een blauwe schub, die waarschijnlijk nu niet meer blauw is.’

‘Inderdaad. En ik zal het trouwens helemaal alleen moeten doen. Niemand in het politiekorps, met uitzondering van de commissaris en Freddie, weet dat een draak de dader is. Hoe minder mensen dit weten, hoe beter. Want, zoals ik al zei, dit nieuws mag niet algemeen bekend worden.’

‘U zal dus samenwerken met de commissaris en agent Freddie?’

‘Nee. De commissaris heeft het veel te druk om bij deze zaak betrokken te geraken. En Freddie is slechts een stagiair, die mist

nog de nodige ervaring.’ Plots stopte Charlie met praten. Meer tegen zichzelf pratend dan tegen Max, zei hij: ‘Hoe kan het eigenlijk dat een stagiair op de hoogte is van deze zaak? Het hele politiekorps tast nog in het duister naar de dader.’

‘Ah, die vraag kan ik beantwoorden. Freddie was als eerste ter plaatse. Ik heb hem alles verteld toen hij arriveerde. Enkele minuten later kwam de commissaris binnen. Hij raadde me aan met niemand anders hierover te praten. Om de reden die u daarnet gaf.’

‘Dat verklaart veel.’

‘Maar het verandert niets aan het feit dat u er alleen voorstaat, detective. Mag ik u een voorstel doen?’

‘Natuurlijk, Max.’

‘Wat als mijn vrouw en ik u vergezellen in uw zoektocht naar de draak? Zoals u al kon zien is Maria heel gedreven om te helpen.’

‘Dat is een heel nobele gedachte, Max. Maar u bent emotioneel te veel betrokken bij deze zaak. Daarbij, ik wil u niet onnodig in gevaar brengen.’

‘Maar ik kan u zeker van dienst zijn. Daar ben ik van overtuigd.’ Charlie pakte al glimlachend zijn spullen bijeen. Iedereen was ervan overtuigd dat ze konden bijspringen in een politieonderzoek. Maar de meerderheid kon alleen helpen door koffie te zetten voor Charlie. En hoogstwaarschijnlijk zou die koffie niet te drinken zijn. ‘Bedankt voor de informatie, Max. Ik houd je op de hoogte van het onderzoek. En als ik je hulp nodig heb, dan loop ik wel even langs.’

‘U bent altijd welkom,’ antwoordde Max met een samenzwerderige knipoog die de detective niet opmerkte.